

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.487 van 12 juni 2003
in de zaak A. 132.335/VII-28.866.**

In zake : de v.z.w. BODEMBEHEER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

1. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Vaartstraat 64,
2. de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105.

tussenkommende partij :

de v.z.w. GRONDBANK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Graanmarkt 2.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. BODEMBEHEER op 24 januari 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

- "(1) het Besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 12 juli 2002 waarbij de vzw 'GRONDBANK', met maatschappelijke zetel Lombardstraat 34-42 te 1000 Brussel, wordt erkend als bodembeheerorganisatie in het kader van de regeling met betrekking tot het gebruik van uitgegraven bodem, zoals bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 26 november 2002.
- (2) het besluit van onbekende datum van de OVAM en/of de Vlaamse Regering of de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw om deel te nemen aan de oprichting van de vzw 'GRONDBANK'";

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 31 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 mei 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat A. BEELEN die, loco Advocaat J. BERGÉ verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat P. LUYPAERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat L. SWARTENBROUX die, loco Advocaten P. PEETERS en F. VAN NUFFEL verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 18 februari 2003 de v.z.w. GRONDBANK een verzoek tot tussenkomst heeft ingediend ; dat aangezien de vordering tot schorsing er mede is op gericht de erkenning van de v.z.w. GRONDBANK als bodembeheerorganisatie te bestrijden, haar verzoek tot tussenkomst kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Bij decreet van 26 mei 1998 werd in het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering een artikel 48bis ingevoerd, luidend als volgt :

"De Vlaamse regering bepaalt nadere regelen met betrekking tot het gebruik van uitgegraven bodem teneinde verspreiding van bodemverontreiniging te beheersen".

Met een besluit van 12 oktober 2001 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 5 maart 1996 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering werd in het Vlarebo een hoofdstuk X ingevoerd houdende "nadere regelen met betrekking tot het gebruik van uitgegraven bodem" (de artikelen 48 t.e.m. 67 van het Vlarebo). Wijzigingen werden aangebracht door een besluit van 14 juni 2002 van de Vlaamse regering. Deze regeling, die werd ingevoerd omdat vragen waren gerezen betreffende het gebruik van uitgegraven bodems ("grondverzet") die verontreinigd kunnen zijn, omvat ook een erkenningsregeling voor de zogenaamde "bodembeheerorganisatie".

Blijkens artikel 58 van het Vlarebo zijn bodembeheerorganisaties v.z.w.'s met als uitsluitend statutair doel het leveren van studiewerk, het afleveren van bodembeheerrapporten en het verstrekken van informatie en advies inzake uitgegraven bodem.

De nieuwe regeling bepaalt de voorwaarden waaronder het gebruik van afgegraven bodem mogelijk is, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen het gebruik als bodem en het gebruik in of als bouwstof. Wanneer uitgegraven bodem afkomstig is van een verdachte grond, of wanneer het een uitgraving betreft van meer dan 250 m³ niet-verdachte grond, moet enerzijds een technisch verslag en anderzijds een bodembeheerrapport worden opgesteld alvorens de bodem opnieuw kan worden gebruikt. Waar het technisch verslag wordt opgemaakt door een erkende bodemsaneringsdeskundige moet het bodembeheerrapport in principe worden opgemaakt door een bodembeheerorganisatie. Dit bodembeheerrapport attesteert de conformiteit van de uitgegraven bodem met de voorwaarden van het beoogde gebruik.

De nieuwe regeling omvat ook de erkenningsprocedure voor bodembeheerorganisaties.

De nieuwe regeling diende in werking te treden op 2 februari 2003 (artikel 24 van het koninklijk besluit van 12 oktober 2001), doch met een besluit van de Vlaamse regering van 17 januari 2003 werd de inwerkingtreding uitgesteld tot 1 januari 2004. De erkenningsregeling als zodanig trad echter reeds in werking op 1 april 2002.

2.2. Op 1 april 2002 diende de v.z.w. GRONDBANK, opgericht op 19 maart 1996 door de OVAM, de v.z.w. BELGISCHE FEDERATIE VAN AANNEMERS VAN WEGENWERKEN en de v.z.w. VLAAMSE

CONFEDERATIE BOUW een aanvraag in om als bodembeheerorganisatie te worden erkend.

Met het bestreden ministerieel besluit van 12 juli 2002 werd de v.z.w. GRONDBANK erkend.

Op 28 november 2002 -volgens de tussenkomen de partij nadat was gebleken dat nog een andere organisatie een aanvraag tot erkenning als bodembeheerorganisatie had ingediend- werd door de OVAM beslist om uit de v.z.w. GRONDBANK te treden. Het ontslag van de OVAM werd op 10 februari 2003 aanvaard, dit na het aanvaarden van de toetreding van de Beroepsvereniging van de Vastgoedsector als nieuw lid.

2.3. Op 17 juli 2002 werd de verzoekende partij, de v.z.w. BODEM-BEHEER door een aantal bedrijven opgericht.

Op 9 oktober 2002 diende de verzoekende partij een aanvraag tot erkenning als bodembeheerorganisatie in.

Op het ogenblik van het indienen van de onderhavige vordering tot schorsing was over die aanvraag nog geen beslissing genomen.

Inmiddels, namelijk op 6 februari 2003, werd bij besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw de erkenning geweigerd.

De raadsman van de verzoekende partij verklaarde ter terechtzitting dat tegen die weigering geen vordering tot schorsing en geen annulatieberoep werd ingesteld, maar dat een nieuwe aanvraag tot erkenning werd ingediend;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert wat volgt :

"Er bestaat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, niettegenstaande de later inwerkingtreding van de regeling 'grondverzet' op 1 januari 2004. De concurrentie op deze nieuwe markt woedt namelijk ook vandaag al. Alle behoeftigen weten nu al dat zij conform moeten zijn met deze regeling, eenmaal die in werking treedt. Men gaat nu reeds, vooraf, op zoek naar een

bodembeheerorganisatie om tegen de inwerkingtreding in orde te zijn. De concurrentie speelt dus nu al in deze sector.

In die concurrentie is de vzw 'GRONDBANK' bevoordeeld door de bestreden besluiten, omdat deze vzw bindingen heeft met de OVAM en dus met de overheid, waardoor minstens de indruk wordt gewekt dat men zich tot deze vzw moet wenden en niet elders. Intussen blijft aanvraag van verzoekers liggen, en is niettegenstaande de onwettige tussenkomst van de OVAM, de vzw 'GRONDBANK' de enige instantie waartoe men zich momenteel kan wenden. Dat betekent dat iedereen die nu geïnformeerd wordt, onder andere via de OVAM, bij de vzw 'GRONDBANK' terecht komt en dit een afroming van de markt inhoudt en het quasimonopolie voor de vzw 'GRONDBANK' een feit is.

Met enkel de annulatie van het bestreden besluit kan men niet vermijden dat de vzw 'GRONDBANK' een determinerende marktpositie verwerft en men kan deze ook later niet ongedaan maken. Bovendien riskeren al heel wat prestatie geleverd te zijn vooraleer er een vernietiging is van het bestreden besluit. Nu de erkenningprocedure voorwaarden stelt, en namelijk het statutair voorwerp determineert en limiteert, is het duidelijk dat door het bestreden besluit verzoekster in een situatie terecht komt waar zij niet meer de taken zal kunnen uitoefenen waarvoor zij is opgericht. Dus is het bestreden besluit erop gericht dat zelfs met een erkenning, verzoekster nog niet zal kunnen functioneren.

Het VLAREBO vereist immers ook een bepaalde omkadering. Door de indruk te wekken dat men bij de vzw 'GRONDBANK' moet zijn als bodembeheerorganisator omdat men daar rechtstreeks met de OVAM aan tafel zit, is de kans zeer reëel dat verzoekster geen of heel weinig klanten zal hebben en de kosten voor de verplichte reglementaire omkadering niet zal kunnen dragen, zodat zij uit de markt gewerkt wordt.

Het verkrijgen van een annulatie kan de verloren klanten ook niet terugbezorgen, zeker niet wanneer de prestatie al geleverd is, want de erkenning heeft de vzw 'GRONDBANK' de mogelijkheid geboden om faam en naam op te bouwen. Na annulatie zal men door de naam en faam de klanten kunnen blijven binden omdat men pas dan een nieuwe aanvraag conform het VLAREBO zal indienen";

3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar nota als volgt repliceert :

"Bij lectuur van het verzoekschrift stelt men evenwel vast dat noch het bewijs dat het nadeel specifiek en rechtstreeks uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voortvloeit, noch het bewijs dat het nadeel zich normalerwijze zal voordoen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, noch het bewijs dat dit nadeel moeilijk te herstellen en ernstig is, wordt geleverd.

2. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing de VZW GRONDBANK een determinerende marktpositie bezorgt en haar in een situatie brengt waar zij niet meer de taken zal kunnen uitoefenen waarvoor zij is opgericht :

'Met enkel de annulatie van het bestreden besluit kan men niet vermijden dat de vzw 'GRONDBANK' een determinerende marktpositie verwerft en men kan deze ook later niet ongedaan maken. Bovendien riskeren al heel wat prestaties geleverd te zijn vooraleer er een vernietiging is van het bestreden besluit. Nu de erkenningsprocedure voorwaarden stelt, en namelijk het statutair voorwerp determineert en limiteert, is het duidelijk dat door het bestreden besluit verzoekster in een situatie terecht komt waar zij niet meer de taken zal kunnen uitoefenen waarvoor zij is opgericht ...'.

Krachtens vaststaande rechtspraak heeft Uw Raad echter steeds zeer strikt gehouden aan het principe dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in een nauw oorzakelijk verband moet staan tot de administratieve beslissing die bestreden wordt (voor een bespreking hiervan, zie T. DE WAELE, 'Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het administratief kort geding inzake leefmilieu en onroerend goed : een overzicht van rechtspraak met commentaar', C.D.P.K., 1997, 254-265).

Zelfs indien men nog zou aanvaarden dat de verzoekende partij het bewijs levert dat de nadelen (determinerende marktpositie voor GRONDBANK vzw en onmogelijkheid tot uitoefening van de taken waarvoor de verzoekende partij werd opgericht) ernstig en moeilijk te herstellen zijn, quod non (cf. infra), dan stelt men in ieder geval vast dat die nadelen niet in een nauw oorzakelijk verband staan tot de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing erkent immers louter een bepaalde vzw, de VZW GRONDBANK, als bodembeheerorganisatie. Aldus verleent die beslissing die bepaalde vzw enkel het recht de markt van het grondverzet te betreden.

De bestreden beslissing is aldus geen oorzaak van de zgn. determinerende marktpositie die de vzw GRONDBANK op de markt van het grondverzet zou verwerven, maar zou dit hoogstens tot gevolg kunnen hebben.

Bovendien betreft het dan nog een gevolg dat niet 'nauw' of rechtstreeks met de bestreden beslissing is verbonden, maar omzeggens volledig afhankelijk is van de uitspraak over de erkenningsaanvraag van de verzoekende partij, andere voorwaarden (zoals de voorwaarde dat organisaties, andere dan de vzw GRONDBANK, de markt van het grondverzet totaal links laten liggen) nog buiten beschouwing gelaten.

Aldus bestaat er geen oorzakelijk verband, laat staan een nauw oorzakelijk verband, tussen de bestreden beslissing en het nadeel, en dient de vordering tot schorsing te worden verworpen.

3. Krachtens vaststaande rechtspraak dient de verzoekende partij aan te tonen dat het nadeel zich normaliter en logischerwijze zal voordoen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (voor een bespreking hiervan, zie T. DE WAELE, 'Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het administratief kort geding inzake leefmilieu en onroerend goed: een overzicht van rechtspraak met commentaar', C.D.P.K., 1997, 249-254).

Dat de nadelen dat de verzoekende partij inroept - het verkrijgen van een determinerende marktpositie door de vzw GRONDBANK en de onmogelijkheid om de taken uit te oefenen waarvoor de verzoekende partij werd opgericht - zich zullen voordoen, is actueel evenwel erg onzeker.

Vooreerst kan een bepaalde bodembeheerorganisatie pas op lange termijn een determinerende marktpositie op de markt van het grondverzet verwerven en dan nog is dat afhankelijk van de uitspraak over de aanvraag van de verzoekende partij om als bodembeheerorganisatie te worden erkend.

In de mate die aanvraag wordt toegekend, belet immers niets de verzoekende partij de markt van het grondverzet te betreden en in concurrentie te treden met de vzw GRONDBANK en eventuele andere bodembeheerorganisaties.

De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift trouwens aan dat de regeling van het grondverzet pas op 1 januari 2004 in werking treedt.

Het is minstens speculatief om te stellen dat er op dit ogenblik toch reeds determinerende marktposities kunnen worden verkregen, al was het maar omdat de vraag van het publiek naar tussenkomst van bodembeheerorganisaties actueel nog gering is. Bovendien zullen velen pas in de toekomst beroep moeten doen op de tussenkomst van dergelijke organisatie. En dan wordt de onzekerheid over het aantal toekomstige aanbieders nog buiten beschouwing gelaten.

De nadelen die de verzoekende partij opwerpt zijn, minstens actueel, dan ook te hypothetisch om tot de schorsing van de bestreden beslissing te kunnen leiden.

4. Tot slot, voor zover voormelde argumentatie de schorsing van de bestreden beslissing niet zou kunnen beletten, is de verwerende partij van mening dat de opgeworpen nadelen in ieder geval onvoldoende ernstig en te herstellen zijn.

Datgene wat de verzoekende partij hoogstens hard zou kunnen maken is immers dat de bestreden beslissing het de vzw GRONDBANK mogelijk maakt actueel de markt van het grondverzet te betreden.

Daar zij actueel die erkenning (nog) niet bezit, zou de vzw GRONDBANK een licht concurrentieel voordeel kunnen verwerven en de verzoekende partij een kans op toekomstige winst derven.

Een dergelijk financieel of economisch nadeel is evenwel in principe herstelbaar. Bovendien wordt bij het verzoekschrift geen enkel bewijskrachtig stuk of document gevoegd wat zou toelaten dit nadeel te ramen, noch een poging tot raming ondernomen in het verzoekschrift zelve";

3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota volgende repliek geeft :

"6.1. De verzoekende partij beweert dat zij een M.T.H.E.N. lijdt ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, niettegenstaande de uitgestelde inwerkingtreding van de regeling 'grondverzet' op 1 januari 2004.

De verzoekende partij zou een concurrentieel nadeel t.o.v. de v.z.w. GRONDBANK lijden. Laatstgenoemde is nl. verbonden met de OVAM waardoor aan de behoeftigen de indruk zou worden gewekt 'dat men zich tot deze vzw moet wenden en niet elders '. Via de OVAM zou de markt worden afgeroomd t.v.v. de v.z.w. GRONDBANK.

Ondertussen is de erkenningsaanvraag van de verzoekende partij - minstens op het ogenblik dat zij haar verzoekschrift tot schorsing heeft ingesteld - nog steeds in behandeling.

6.2. Krachtens artikel 62 al. 1 3° VLAREBO beslist de Vlaamse minister van Landbouw & Leefmilieu binnen de 120 dagen nadat het ontvangstbewijs van de erkenningsaanvraag werd afgeleverd.

Welnu, pas op 11 oktober 2002 heeft de OVAM het aanvraagdossier van de verzoekende partij ontvangen. Op 23 oktober 2002 - derhalve ruim binnen de voorgeschreven termijn van 30 dagen - heeft de OVAM de aanvraag ontvankelijk verklaard.

De verzoekende partij kan derhalve op 24 januari 2003 (=datum waarop zij het verzoekschrift tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing ten laatste heeft verstuurd), derhalve op de 93ste dag van de behandelingstermijn van 120 dagen van de Vlaamse minister van Landbouw & Leefmilieu, geen nadeel ontlenen uit het feit dat zij nog geen erkenning heeft verkregen.

Een zgn. concurrentieel nadeel wegens de erkenning van de v.z.w. GRONDBANK hangende de behandeling van de aanvraag van de verzoekende partij, is vreemd aan de bestreden beslissing. De verzoekende partij kon vanzelfsprekend reeds eerder een aanvraag indienen.

6.3. In ieder geval mist het concurrentieel nadeel t.g.v. het lidmaatschap van de OVAM in de v.z.w. GRONDBANK feitelijke grondslag.

N.a.v. de bestreden beslissing heeft de Vlaamse minister van Leefmilieu & Landbouw aan de OVAM verzocht om zich volledig terug te trekken uit de v.z.w. GRONDBANK (A.D., kaft 2, stuk 7).

Op 26 november 2002 heeft de inspecteur-generaal van de OVAM aan de v.z.w. GRONDBANK zijn ontslag als voorzitter aangekondigd. Dit verslag zou ingaan op de eerste dag van de maand, volgend op diegene waarin de voordracht van één of meerdere effectieve leden door zowel de raad van bestuur

als de algemene vergadering van de v.z.w. GRONDBANK werd aanvaard (A.D., kaft 2, stuk 2)";

3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst desbetreffend stelt wat volgt :

"12. Verzoekster stelt dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden indien het bestreden besluit niet geschorst wordt.

Verzoekster wijst erop dat hoewel de regeling inzake het grondverzet in werking zal treden op 1 januari 2004, de concurrentie vandaag reeds woedt. Door de band tussen de vzw GRONDBANK en de OVAM zou in de sector de indruk worden gewekt dat men zich tot deze vzw dient te richten. Intussen zou de erkenningsaanvraag van verzoekster blijven liggen. Enkel de schorsing van het bestreden besluit zou kunnen voorkomen dat de vzw GRONDBANK een determinerende marktpositie verkrijgt.

De argumentatie van verzoekster houdt geen steek.

13. Voor zover al in hoofde van verzoekster sprake is van 'achterstand', heeft zij dit enkel en alleen aan haarzelf te wijten. Verzoekster werd pas opgericht op 17 juli 2002, hetzij 5 dagen nadat de v.z.w. GRONDBANK werd erkend als bodembeheersorganisatie.

Verzoekster heeft vervolgens tot 9 oktober 2002 gewacht alvorens een erkenning aan te vragen, terwijl de mogelijkheid daartoe reeds bestond sedert 1 april 2002 (inwerkingtreding van Afdeling 6 van Hoofdstuk X van het Vlarebo, zie artikel 24 van het Besluit van 12 oktober 2001, B.S. 2 februari 2002).

Het nadeel waarop verzoekster zich beroept, is dan ook geenszins veroorzaakt door het bestreden besluit, doch louter door haar eigen laattijdig optreden.

14. Verzoekster was trouwens al van bij haar oprichting in juli 2002 op de hoogte van het bestreden besluit. Zij diende niet de publicatie in het Belgisch Staatsblad af te wachten om een ontvankelijk verzoekschrift in te dienen bij Uw Raad.

Door te wachten tot vrijdag 24 januari 2003 (de 58e dag na de publicatie van het bestreden besluit) met het indienen van haar vordering tot schorsing, heeft verzoekster er andermaal zelf voor gezorgd dat de termijn tussen het bestreden besluit en het arrest van de Raad van State erg groot zal zijn.

Dat verzoekster reeds eerder op de hoogte was van het bestreden besluit, blijkt o.m. uit het volgende :

- Op 28 augustus 2002 woont de heer KUMPEN, afgevaardigd bestuurder van de n.v. KUMPEN (mede-oprichter van verzoekster), een vergadering bij van het bestuurscomité van de Vlaamse Confederatie Bouw die een geleding is van de Nationale Confederatie Bouw, lid van de v.z.w. GRONDBANK, waar gemeld wordt dat de v.z.w. GRONDBANK erkend werd als bodembeheersorganisatie.
- Op 25 september 2002 woont de heer KUMPEN een vergadering bij van de Raad van Bestuur van de Nationale Confederatie Bouw, waar andermaal gemeld wordt dat de v.z.w. GRONDBANK erkend werd als bodembeheersorganisatie.
- Het tijdschrift 'Bouwbedrijf', dat in de bouwsector verspreid wordt op meer dan 17.000 exemplaren, vermeldt in zijn editie van 31 oktober 2002 in een titel dat de v.z.w. GRONDBANK erkend is.

15. Het verwijt dat de minister zou talmen met het nemen van een beslissing over de erkenningsaanvraag van verzoekster, mist feitelijke grondslag.

Tussen de erkenningsaanvraag van de vzw GRONDBANK en de beslissing tot erkenning liggen 3 maanden en 12 dagen. De erkenningsaanvraag van verzoekster is thans nog maar 4 maanden oud.

Hoe dan ook is deze omstandigheid vreemd aan het bestreden besluit. Het nadeel dat verzoekster zou ondervinden tengevolge van het gebeurlijk talmen van de Minister, vloeit geenszins voort uit het bestreden besluit.

16. Zelfs indien verzoekster zich zou kunnen beroepen op een nadeel ten gevolge van het bestreden besluit, quod non, moet worden vastgesteld dat dat nadeel allesbehalve ernstig of moeilijk te herstellen is.

Het nieuwe systeem van grondverzet treedt immers pas in werking op 1 januari 2004. Verzoekster heeft bijgevolg nog ruimschoots de kans om erkend te worden en zich op de inwerkingtreding van het systeem voor te bereiden.

Leden van verzoekster zoals WATCO (thans SITA) en KUMPEN hebben trouwens dankzij hun jarenlange deelname aan de activiteiten van de v.z.w. GRONDBANK reeds voldoende know-how kunnen opbouwen en over alle informatie kunnen beschikken";

3.5.1. Overwegende dat blijktens het besluit van de Vlaamse regering van 5 maart 1996 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering elke vereniging zonder winstoogmerk die aan bepaalde voorwaarden voldoet erkend kan worden als bodembeheerorganisatie; dat de erkenning van de tussenkomende partij dan ook niet meebrengt dat deze een quasi monopoliepositie zal verwerven; dat de verzoekende partij in haar betoog voorbijgaat aan het feit dat zij haar aanvraag tot erkenning als bodembeheerorganisatie pas heeft ingediend op 9 oktober 2002, dit is ongeveer drie maanden nadat de tussenkomende partij als bodembeheerorganisatie was erkend, zodat de verzoekende partij zelf aan de basis ligt van een eventuele voorsprong op de markt door de tussenkomende partij; dat bovendien met een besluit van de Vlaamse regering van 17 januari 2003 de inwerkingtreding van de nieuwe regeling inzake het grondverzet werd uitgesteld tot 1 januari 2004; dat het niet is uitgesloten dat tegen die datum nog andere verenigingen zonder winstoogmerk als bodembeheerorganisatie zullen zijn erkend; dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing "in een situatie zal terechtkomen waar zij niet meer de taken zal kunnen uitoefenen waarvoor zij is opgericht";

3.5.2. Overwegende, voorts, dat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat het verwerven en het behoud van klanten in de eerste plaats afhangt van de voorwaarden en de kwaliteit die door de bodembeheerorganisaties worden geboden en niet van een beslissing zoals de bestredene die slechts een toelating inhoudt tot de markt van het grondverzet; dat, tenslotte, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de OVAM op 26 november 2002 heeft beslist zich terug te trekken uit de v.z.w. GRONDBANK en dat het ontslag van de inspecteur-

generaal van de OVAM zal ingaan op de eerste dag van de maand volgend op diegene waarin de voordracht van één of meerdere effectieve leden door de raad van bestuur en de algemene vergadering is aanvaard; dat dit ontslag effectief blijkt te zijn ingegaan op 10 februari 2003; dat dienvolgens het aangevoerd nadeel gestoeld op de binding met de OVAM, en daargelaten de vraag of dergelijk nadeel als een reëel ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan worden aangemerkt, geen feitelijke grondslag meer heeft;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen, zonder dat de diverse aangevoerde excepties van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de v.z.w. GRONDBANK in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.